

2. Лопушинський І. П. Громадське самоврядування та державно-громадське управління у сфері освіти. *Педагогічні науки*. 2017. № 78. Т. 1. С. 30–36.

3. Zhang, S., Sun, Z., Fan, Z. *et al.* Transforming Talent Development: a Reflective Analysis of the Innovative Government-School Cooperation Model Under the Paradigm of Knowledge Innovation. *Journal of the Knowledge Economy*. 2024. 15. P. 15176–1520.

4. Chao L., Hexin W., Yu D. Sustainable Cooperation between Schools, Enterprises, and Government: An Evolutionary Game Theory Approach. *Sustainability*. 2023. Vol. 15. № 18. URL: <https://www.mdpi.com/2071-1050/15/18/13997>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-479-8-65>

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ: ВИКЛИКИ, МОЖЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Крутько І. В.

*здобувач вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня
за спеціальністю 011 – Освітні, педагогічні науки*

Криворізький державний педагогічний університет

*Науковий керівник: **Дороніна Т. О.***

доктор педагогічних наук, професор,

професор кафедри педагогіки

Криворізький державний педагогічний університет

м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна

Глобалізація сучасного світу та стрімкий розвиток інноваційних технологій створюють нові виклики для освітніх систем усього світу, включно з українською вищою педагогічною освітою. Потреба у підготовці конкурентоспроможних фахівців, здатних діяти в умовах глобалізованого простору, вимагає впровадження новітніх підходів та методик, що ґрунтуються на міжнародному досвіді. Особливої актуальності це питання набуває в контексті інтеграції України до європейського та світового освітнього простору. Сутність проблеми на сучасному етапі полягає у необхідності ефективного поєднання традиційних педагогічних практик із сучасними інноваційними моделями навчання.

Українська вища педагогічна освіта потребує адаптації міжнародного досвіду з урахуванням національних особливостей, культурних цінностей та суспільних потреб. Випробування також пов'язані з формуванням нової парадигми педагогічної освіти, яка б забезпечувала підготовку педагогів, спроможних використовувати сучасні освітні технології, працювати в умовах цифровізації, підтримувати інклюзивність та сприяти розвитку інтернаціоналізації в освітньому середовищі.

Особливо важливим, на нашу думку, є усвідомлення того, що інноваційний розвиток освітньої сфери вимагає не лише імплементації іноземних практик, а й їхньої творчої адаптації, створення умов для критичного осмислення й інтеграції цих підходів у систему національної освіти. Ефективна інтеграція міжнародного досвіду сприятиме формуванню професійних компетентностей, необхідних для сучасного педагога, та забезпечить підвищення якості освіти в Україні загалом.

Зарубіжні дослідники наголошують, що глобалізація відкриває нові можливості для взаємодії освітніх систем, але водночас створює виклики, пов'язані з необхідністю збереження національних особливостей. Зокрема, на думку європейських учених, інтернаціоналізація педагогічної освіти повинна не лише спростувати обмін досвідом і створювати можливості для академічної мобільності, а й забезпечувати розвиток міжкультурної компетентності серед здобувачів і викладачів. Теоретичні напрацювання У. Тайхлер (U. Teichler) [1], Р. Альтбах (P. Altbach) [2] акцентують увагу на тому, що ключовими напрямками інтеграції є міжуніверситетські партнерства, участь у міжнародних проєктах і створення спільних освітніх програм. У дослідженнях С. Адам (S. Adam) [3] підкреслюється значення компетентнісного підходу як універсального механізму для уніфікації навчальних програм, тоді як Т. Саарінен (T. Saarinen) [4] наголошує на важливості багатомовності, що має стати ключовим елементом освітньої політики.

Українські дослідники, зокрема І. Новіцька, І. Вербовський та Л. Лисюк [5], наголошують на необхідності модернізації педагогічних систем у контексті глобалізаційних змін. Вони зазначають, що реформування сучасної освіти має враховувати такі ключові тенденції, як перехід від школи відтворення до школи мислення, впровадження інтерактивних форм навчання, підвищення автономії закладів освіти, забезпечення доступності освіти для всіх громадян і розширення ринку освітніх послуг. Особливу увагу слід приділяти пошуку компромісу між централізацією і повною автономією закладів освіти. Інноваційна педагогічна діяльність також має бути пріоритетом, оскільки вона є основою для підготовки конкурентоспроможних випускників.

Наведене вище окреслює лише деякі напрями інтернаціоналізації освіти та визначає важливість врахування сучасних іноземних досліджень

щодо глобалізаційних процесів в освіті у вітчизняній вищій освіті. Дослідження глобалізаційних та інноваційних тенденцій дозволяє визначити шляхи їх подальшої реалізації в національній системі вищої педагогічної освіти. Особлива увага має бути зосереджена на формуванні глобального мислення майбутніх педагогів та забезпеченні їхньої ціннісно-змістової підготовки, коли пріоритетного значення набуває адаптація найкращих світових практик із урахуванням національних традицій, що сприятиме створенню освітнього середовища, здатного відповідати як глобальним викликам, так і локальним потребам.

Література:

1. Teichler U. Internationalisation Trends in Higher Education and the Future of Academic Mobility. *Journal of International Mobility*. 2017. № 5(1). P. 177–191.
2. Altbach P. G., Reisberg L., Rumbley L. E. Trends in Global Higher Education: Tracking an Academic Revolution. URL: <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000183219> (дата звернення : 17.12.2024 р.).
3. Adam S. Transnational Education and Competency-Based Learning: Challenges and Opportunities. *Higher Education Policy*, 2016. № 29(3). P. 365–381.
4. Saarinen T. Language Policies in Higher Education: A Path to Internationalisation? *European Journal of Higher Education*. 2018. № 8(1). P. 57–73.
5. Новицька І., Ігор Вербовський І., Лисюк Л. Аналіз напрямів модернізації сучасних педагогічних систем в умовах глобалізаційних змін. *Українська полоністика*. 2020. Т. 18. С. 158–166.